

вена на онаа смерть. Тога Отвѣсти ѹ царскій сына, рече: О владыко царю, Отнудз не грѣшатъ твои тѣ философи: Сваче, кой то пиха млеко то, така ѵима веше предѣлено Отъ щастіе то да пострадатъ ѹ да оѣмратъ.

Царь проче прїа сыновно то си слово, като много агопристойно, ѹ возврадовасе за многоѹченіе то мѣ. Потѣ рече Синтипѣ: Проси ми, ѿто ѹ искашь Отъ мое царство, да ти дамъ: ѹ ѿко ѵима ѹ ѿще наꙗка, наꙗмъ. Синтипа же рече: Знай, О царю, защо, какво то седа малкѣ време ти Славихъ, нищо Отъ софистично то ѹ волшебно то художество не Оставихъ, кое то не показаъхъ твоемъ сыну, какво то ѹ сички тѣ философи, колкѣ то са въ твоє то царство надѣемся да рече. И царь рече на сына си: Истина ли дума твой читель; ѹ ѿбѣ философи тѣ Отвѣстиха вмѣсто дете, ѹ рѣкоха: Знай, О царю, защо не може да се найде чловѣкъ, кой то превосходи сына ти въ наꙗка та. Сага рече царскій сынъ на баща си: владыко царю, по же Синтипа сосъ многу тѣшаніе ѹ прилѣжаніе, Богу поѣществующъ, направи ме ѹ искусилиша чловѣкка въ любодріе то ѹ разомъ, требе да се почте много, ѹ да имѣ возмездіе Отъ твоє то царство. Молимъ же твоа жава да ми чдешь ѹ єдно повѣствованіе.

Повѣствованіе царскаго сына.

Грима торговцы въ содржество сѹше (ортацы), тѣрса да Отидатъ на єдно мѣсто за тѣрковіа, ѹ зарекавше въ єдно село на путь, слезнаха тамо да прерыватъ въ єдна бабичка. На оутро то же, вознамѣши да Отидатъ на бана да се окликнатъ, собраха по то жлатици ѵимаше оѹ секого Отъ нихъ, ѹ затавши ги на єдно место, дадоха ги на баба та да пази, ѹ рѣкоха и: Земи тыа жлатици, ѹ пази ги